

Sygn. akt I C 535/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Łomży I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca:	Wiesława Kozikowska
Protokolant:	Monika Chrzanowska

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2017 r. w Łomży

na rozprawie

sprawy z powództwa A. W.

przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Okręgowemu w Białymstoku

o odszkodowanie za naruszenie dóbr osobistych - art 448 kc - zadośćuczynienie za doznaną krzywdę

I. powództwo oddała;

II. odstępuje od obciążania powoda A. W. kosztami postępowania w sprawie.

Sygn. akt I C 535/16

UZASADNIENIE

Powód A. W. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Okręgowego w Białymstoku kwoty 200 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 stycznia 2013 r. (tj. po odbyciu 1/2 kary pozbawienia wolności, liczonej od dnia 7 czerwca 2005 r. (czyli od dnia pozbawienia wolności) do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje roszczenie powód wskazał, że doszło do istotnego naruszenia jego dóbr osobistych, o których mowa w art. 23 k.c. Powód został bowiem niesłusznie skazany wyrokiem z 5 grudnia 2005 r., sygn. akt III K 160/05 przez Sąd Okręgowy w Białymstoku III Wydział Karny w warunkach recydywy, tj. za czyn z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na mocy tych przepisów skazano go na karę 15 lat pozbawienia wolności. Pomimo wnoszonych środków zaskarżenia Sąd Apelacyjny niesłusznie nie wyeliminował z podstawy wymiaru kary art. 64 § 1 k.k., a sądy powielaly później to uchybienie. Jest to o tyle istotne, że art. 64 § 3 k.k. stanowi, że „przewidziane w § 1 lub § 2 podwyższenie górnego ustawowego zagrożenia nie dotyczy zbrodni”, a taką jest właśnie przestępstwo zabójstwa, za które powód został skazany, a wobec czego nie można było skazać powoda za popełnione przestępstwo w warunkach recydywy. Zastosowanie recydywy w odniesieniu do powoda co prawda nie spowodowało zaostżenia kary, jednak pociągnęło za sobą dalej idące skutki, czego konsekwencją było naruszenie dóbr osobistych. W sytuacji skazania w warunkach recydywy A. W. może ubiegać się o warunkowe przedterminowe zwolnienie, zgodnie z art. 78 § 2 k.k.,

dopiero po odbyciu 2/3 kary, natomiast w sytuacji, gdyby został skazany na karę pozbawienia wolności, jednak bez zastosowania przepisów o recydywie, z przedmiotowej instytucji mógłby skorzystać po odbyciu 1/2 kary. Z tej przyczyny w szczególności naruszona została godność, zdrowie, prawo do wolności, a przede wszystkim prawo do życia powoda. Pogwałcone zostały także gwarancje wynikające z Konstytucji RP, głównie z art. 30 i art. 47, stanowiące o tym, że przyrodzona i niezbywalna godność człowieka stanowi źródło wolności i praw obywatelskich. Ponadto, każdemu człowiekowi zapewnione jest prawo do życia prywatnego, rodzinnego, decydowania o własnym życiu, które w niniejszym przypadku zostało pogwałcone. Zbyt długa izolacja powoduje wykluczenie z życia w społeczeństwie, być może na zawsze. Powód jest osobą stosunkowo młodą, wobec czego ujemne skutki nieuzasadnionej izolacji mogą być daleko idące. Zdaniem powoda krzywda doznana przez niego jest znaczna, a dyskomfort psychiczny związany z negatywnymi uczuciami, jakie wywoływały kolejne wyroki nie znajduje uzasadnienia. Podał że ma stale uczucie, że jest szykanowany w jednostce penitencjarnej i gorzej traktowany, aniżeli inni skazani. Poczucie krzywdy powoda było nasilone z przyczyn subiektywnych, bowiem w czasie, gdy mógłby i próbował ubiegać się o warunkowe przedterminowe zwolnienie, ciężko chorowała jego matka. W czasie pobytu w zakładzie karnym, powód nie mógł się nią zająć, zaopiekować i zapewnić jej oraz pozostałym członkom rodziny zabezpieczenia materialnego.

Podkreślił, że gdyby nie tak długa izolacja, sam mógłby podjąć leczenie w związku z chorobami, na które zapadł w zakładzie karnym. Podczas pobytu w zakładzie karnym został zarażony boreliozą i musiał się poddać leczeniu szpitalnemu. Co więcej, powód cierpi na żylaki powrózka nasiennego, co najprościej oznacza niepłodność. W jednostce penitencjarnej nie ma odpowiednich warunków, więc jego stan zdrowia stopniowo się pogarsza. Stan zdrowia powoda był i w dalszym ciągu jest bagatelizowany przez funkcjonariuszy Służby Więziennej, którzy powinni wykazywać przynajmniej minimum dbałości o skazanych, gdyż mimo przestępstw, których się dopuścili, nadal pozostają ludźmi i powinni być traktowani z poszanowaniem zasad humanitaryzmu oraz godności. Wskazał, że izolacja penitencjarna z natury rzeczy niesie dla osoby pozbawionej wolności szereg ograniczeń i niedogodności, a wręcz powoduje u niej cierpienie. Zaś u powoda do dolegliwości fizycznych doszły dolegliwości natury psychicznej, a związane z całkowitą bezradnością wobec wymiaru sprawiedliwości.

Dodatkowa krzywda powoda przejawiała się m.in. w ograniczeniu możliwości wykonywania czynności życia codziennego, bowiem izolacja penitencjarna sama przez się wiąże się z ograniczeniami, z zakazami i nakazami.

Powód wskazał, że jego krzywda powinna być rozpatrywana za okres pozbawienia wolności od dnia 7 stycznia 2013 r., czyli od dnia, w którym mógłby się ubiegać o warunkowe przedterminowe zwolnienie, gdyby nie zastosowano niewłaściwej podstawy prawnej rozstrzygnięcia, tj. art. 64 § 1 k.k.

Według strony powodowej jej roszczenie znajduje oparcie w świetle przepisów art. 23 k.c. w zw. z art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. Dochodzona kwota w wysokości 200 000 zł za prawie 4 lata niemożności ubiegania się o przedterminowe zwolnienie, a w konsekwencji uniemożliwienie podjęcia leczenia niepłodności i w następstwie założenia przez powoda rodziny, nie jest, zdaniem powoda, kwotą wygórowaną.

Pozwany Skarb Państwa – Prezes Sądu Okręgowego w Białymstoku, reprezentowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany zaprzeczył, ażeby miał się dopuścić wobec powoda jakiegokolwiek niezgodnego z prawem działania, czy zaniechania, w tym naruszenia dóbr osobistych powoda poprzez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem. Pozwany Skarb Państwa zaprzeczył również, ażeby działaniem, czy zaniechaniem takim (niezgodnym z prawem prawomocnym orzeczeniem) wyrządzić miał powodowi jakąkolwiek szkodę, czy to majątkową, czy też niemajątkową pozostającą w adekwatnym związku skutkowo-przyczynowym z tymże niezgodnym z prawem, bezprawnym działaniem, czy zaniechaniem (wydaniem niezgodnego z prawem prawomocnego orzeczenia) pozwanego Skarbu Państwa. Ponadto okoliczności powyższych powodów nie udowodnił, a to na nim spoczywa ciężar dowodu w przedmiotowej sprawie.

Pozwany wskazał, że oczywistym jest, iż prawomocny wyrok (orzeczona nim kara) nie może być jako taki bezprawny, a tym samym naruszać dóbr osobistych powoda, skoro został wydany w ramach obowiązującego prawa przez uprawnione do tego sądy i korzysta z przymiotu prawomocności i domniemania zgodności z prawem. Sąd cywilny rozpoznający roszczenia związane odpowiedzialnością odszkodowawczą Skarbu Państwa związane z niezgodnością orzeczenia z prawem nie stanowi kolejnej instancji odwoławczej powołanej do badania zgodności z prawem prawomocnych wyroków wydanych przez powołane do tego sądy. W postępowaniu cywilnym, jak w niniejszej sprawie, powód mógłby więc dochodzić odszkodowania za niezgodne z prawem prawomocne orzeczenie sądu pod warunkiem wykazania przesłanek tejże odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa zgodnie z art. 417¹ § 2 k.c. (pod warunkiem wykazania, iż nie znajduje tutaj zastosowania wyłączenie z art. 421 k.c. w związku z regulacją dot. odszkodowań w trybie KPK, w takim bowiem przypadku brak jest właściwości sądu cywilnego do orzekania w przedmiotowej sprawie), w tym w szczególności wykazania niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu we właściwym postępowaniu, faktu poniesienia szkody pozostającej w adekwatnym związku skutkowo-przyczynowym z wydaniem niezgodnego z prawem prawomocnego orzeczenia sądu oraz jej wysokości, których to przesłanek powód nie udowodnił. Powód jako niezgodne z prawem prawomocne orzeczenie sądu wskazuje wyrok sądu karnego. Stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu wydanego w postępowaniu karnym może nastąpić bądź w trybie wznowienia postępowania (art. 540 i n. k.p.k.), bądź w wyniku rozpoznania kasacji (art. 518 i n. k.p.k.). Mając na uwadze powyższe nie może ulegać wątpliwości, iż sąd cywilny rozpoznający przedmiotową sprawę nie jest władny do badania i stwierdzenia ewentualnej niezgodności przedmiotowego orzeczenia z prawem w rozumieniu art. 417¹ § 2 k.c., skoro istnieje droga do stwierdzenia niezgodności z prawem przedmiotowego wyroku w przewidzianym w/w przepisami trybie. Pozwany Skarb Państwa z ostrożności procesowej podniósł, że zarzuty powoda dotyczące wskazanego orzeczenia pozwanego Skarbu Państwa (w szczególności dotyczące wskazania w podstawie wymiaru kary przepisu art. 64 § 1 k.k.), nie mogłyby doprowadzić do stwierdzenia niezgodności z prawem wskazanego przez powoda orzeczenia w rozumieniu art. 417¹ § 2 k.c. (zasadności zarzutów podnoszonych przez powoda w przedmiotowej sprawie nie potwierdza w żadnym razie wskazany przez powoda wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25.09.2008 r. w sprawie o sygn. akt AKa 119/08). Zawarcie w podstawie wymiaru kary art. 64 § 1 k.k. nie miało w przedmiotowej sprawie żadnego wpływu na treść przedmiotowego wyroku (nie zmienia w żaden sposób sytuacji powoda), w tym ani nie doprowadziło do zwiększenia wymiaru kary zgodnie z art. 64 § 1 k.k. (czego powód nie kwestionuje), ani nie miało wpływu na przesłanki warunkowego zwolnienia związanego z orzeczoną wobec powoda karą pozbawienia wolności. Wobec powyższego oczywistym jest, iż przedmiotowy wyrok nie jest niezgodny z prawem w powyższym rozumieniu, ani ze względu na wskazanie w podstawie wymiaru kary art. 64 § 1 k.k., ani na jakiegokolwiek inne okoliczności podnoszone przez powoda. Powyższe potwierdza również postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21.01.2009 r., sygn. akt III KK 313/08 (wydane na skutek kasacji powoda), jak również stanowisko zajęte przez Prokuraturę Krajową, a następnie Prokuraturę Generalną w przedmiocie odpowiednich wniosków powoda, które Pozwany Skarb Państwa podziela. Podobne stanowisko zajął również Rzecznik Dyscyplinarny we wskazanym przez powoda piśmie z dnia 3.04.2014 r. Bez względu bowiem na wskazanie, czy też brak wskazania przez sąd w podstawie wymiaru kary przedmiotowego wyroku przepisu art. 64 § 1 k.k., przyjęcie przez sąd w przedmiotowej sprawie kwalifikacji prawnej czynu w postaci art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. powoduje, iż do powoda zastosowanie znajdzie przepis art. 78 § 2 k.k. (umożliwiający mu ubieganie się o przedterminowe zwolnienie po odbyciu 2/3 kary, a nie po odbyciu 1/2 kary), gdyż przyjęcie przedmiotowej kwalifikacji prawnej czynu oznacza, iż powód jest skazanym określonym w art. 64 § 1 k.k.. W tym zakresie znaczenie ma bowiem wyłącznie przyjęcie przez sąd popełnienia przestępstwa w warunkach powrotu do przestępstwa - recydywy (nie natomiast możliwość podwyższenia czy też wręcz faktycznego podwyższenia wymiaru kary przewidzianej ustawą, która to możliwość, jak zasadnie podnosi powód, nie odnosi się do zbrodni zgodnie z art. 64 § 3 k.k.). Powód zdaje się bowiem nie odróżniać faktu popełnienia przestępstwa w warunkach recydywy, co powoduje przypisanie określonej kwalifikacji prawnej czynu w wyroku skazującym od dopuszczalności podwyższenia ustawowego zagrożenia karą, którego nie można stosować w odniesieniu do zbrodni zgodnie z art. 64 § 3 k.k. Tym samym, możliwość ubiegania się przez powoda o przedterminowe warunkowe zwolnienie dopiero po odbyciu 2/3 orzeczonej mu przedmiotowym wyrokiem kary pozbawienia wolności nie jest konsekwencją jakiegokolwiek niezgodnego z prawem działania, czy zaniechania pozwanego Skarbu Państwa (wydania wyroku niezgodnego z prawem), a przyjęcia przez sąd (zgodnie z prawem

i zaistniałym stanem faktycznym) kwalifikacji prawnej czynu powoda z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wobec popełnienia przez powoda czynu z art. 148 § 1 k.k. w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k. Tym samym orzeczona kara, jak i wszelkie działania pozwanego Skarbu Państwa związane z wykonywaniem przedmiotowej kary, w tym wszelkie działania związane z wnioskami powoda w przedmiocie udzielenia warunkowego przedterminowego zwolnienia (orzeczenia zapadłe i inne działania podjęte w postępowaniach wykonawczych, w tym w szczególności Sądu Penitencjarnego - Sądu Okręgowego w Białymstoku) nie są niezgodne z prawem, czy bezprawne i nie naruszają dóbr osobistych powoda.

Mając na uwadze, iż w pozwie i kolejnych pismach procesowych powoda zawarte są określone twierdzenia dotyczące warunków odbywania kary pozbawienia wolności przez powoda, pozwany Skarb Państwa z ostrożności procesowej podniósł, iż powód w trakcie wykonywania orzeczonej przedmiotowymi wyrokami kary pozbawienia wolności przebywał w warunkach zgodnych z obowiązującymi przepisami prawa i poszanowaniem dóbr osobistych powoda, a wszelkie działania podejmowane przez funkcjonariuszy pozwanego względem powoda były zgodne z obowiązującym porządkiem prawnym. Niezależnie od braku wykazania w/w przesłanek odpowiedzialności pozwanego Skarbu Państwa pozwany zakwestionował również wysokość dochodzonego przez powoda zadośćuczynienia w kwocie 200 000 zł. Również żądanie powoda w zakresie odsetek od dnia 7 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty jest wedle pozwanego nieuzasadnione, niezależnie od bepodstawności roszczenia co do kwoty głównej.

Pozwany wskazał, że powód jako źródło swojej szkody (krzywdy) wskazuje na wyroki Sądu Okręgowego w Białymstoku i Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, z których ostatni został wydany w dniu 13.05.2008 r., w części natomiast powód nie sprecyzował powództwa pod względem czasowym. Stosownie bowiem do art. 442¹ k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem trzech lat od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia. Z uwagi na charakter zdarzeń, które zdaniem Powoda były źródłem doznanej przez niego szkody, wiedzę o szkodzie Powód miał już w dacie ich zaistnienia. W tej samej dacie Powód znał już podmiot odpowiedzialny za szkodę, a w konsekwencji obowiązany do jej naprawienia. Zatem roszczenia Powoda wywodzone ze zdarzeń mających miejsce w okresie wcześniejszym, niż 3 lata licząc od daty wniesienia pozwu do Sądu w niniejszej sprawie uległy przedawnieniu. Częściowo uległy one również przedawnieniu wobec upływu 10-letniego terminu a tempore facti. W związku z powyższym jedynie z daleko posuniętej ostrożności procesowej pozwany podniósł zarzut przedawnienia w odniesieniu do wszelkich roszczeń powoda wywodzonych ze zdarzeń mających miejsce wcześniej, niż 3 lata wstecz od daty wytoczenia niniejszego powództwa.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Powód A. W. jest osobą skazaną wyrokami Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z 23 listopada 1995 r., sygn. akt II K 955/95 za czyn z art. 145 § 1 kk z 19 kwietnia 1969 r., z 23 listopada 1998 r., sygn. akt II K 915/98 za czyn z art. 288 § 1 kk z 6 czerwca 1997 r. oraz wyrokami Sądu Okręgowego w Białymstoku z 3 grudnia 2002 roku, sygn. akt III K 237/02 za czyn z art. 158 § 1 kk, art. 280 § 2 kk, 280 § 1 kk, art. 13 § 1 kk z 6 czerwca 1997 r.. Popelniał też szereg wykroczeń, za które został ukarany wyrokami Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z 4 września 2000 r., sygn. akt Kw-449/00/B za czyn z art. 86 § 1 kw z 11 kwietnia 1997 r., sygn. akt KW-140/97 za czyn z art. 124 § 1 i 124 § 4 kw z 20 maja 1971 r., z 23 września 1995 r., sygn. akt A-434/95 za czyn z art. 94 § 2 kw z 20 maja 1971 r., z 27 maja 1996 r., sygn. akt A-216/96 za czyn z art. 51 § 2 kw z 20 maja 1971 r., z 24 maja 1995 r., sygn. akt A-213/95 za czyn z art. 87 § 1, 94 § 2 kw z 20 maja 1971 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku III Wydział Karny wyrokiem z dnia 5 grudnia 2005 r., w sprawie o sygn. akt III K 160/05, uznał A. W. winnym tego, że działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia swojego brata D. W. uderzył go ostrzem kuchennego noża w okolice klatki piersiowej, co doprowadziło do jego śmierci, tj. o czyn z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na mocy art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go na karę 15 lat pozbawienia wolności. Od tego wyroku została wniesiona apelacja.

Wyrokiem z dnia 14 marca 2006 r. Sąd Apelacyjny w Białymstoku III Wydział K., sygn. akt III AKa 37/06 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego, uznając apelację za bezzasadną. Od tego wyroku została wniesiona kasacja i wyrokiem z dnia 7 lutego 2007 r. Sąd Najwyższy w III Izbie Karnej, sygn. akt III KK 244/06, uchylił zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Białymstoku, z uwagi na uchybienia, których dopuścił się Sąd II instancji, a które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Wyrokiem z dnia 29 maja 2007 r. Sąd Apelacyjny w Białymstoku II Wydział K., sygn. akt II AKa 68/07 uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w Białymstoku do ponownego rozpoznania.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Okręgowy w Białymstoku III Wydział Karny wyrokiem z dnia 29 stycznia 2008 r., sygn. akt III K 107/07 również uznał powoda A. W. za winnego tego, że w dniu 7 czerwca 2005 roku w B. przewidując możliwość zabicia D. W. i godząc się na to uderzył go ostrzem kuchennego noża w okolice klatki piersiowej powodując ranę kłutą przebiegającą przez lewe płuco, worek osierdziowy i pień płucny, skutkiem czego było wykrwawienie i zgon D. W., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu kary ponad 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne to jest czynu z art. 148 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk i za to na mocy art. 148 §1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk skazał go i wymierzył mu karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności. Wyrokiem z dnia 29 stycznia 2008 roku Sąd Okręgowy w Białymstoku na podstawie znajdującej się w aktach sprawy dokumentacji zaliczył również oskarżonemu A. W. na poczet orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 7 czerwca 2005 roku do 10 sierpnia 2005 roku, od 10 października 2005 roku do 18 grudnia 2006 roku i od 10 lipca 2007 roku do dnia 29 stycznia 2008 roku.

Postanowieniem z 5 lutego 2008 roku, sygn. akt III K 107/07 Sąd Okręgowy w Białymstoku w III Wydziale Karnym po rozpoznaniu w sprawie przeciwko A. W., oskarżonemu o przestępstwo z art. 148 § 1 kk w zw. z art. 64 §1 kk z urzędu w przedmiocie zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania na podstawie art. 420 §2 k.p.k. postanowił w miejsce nieprawidłowo zaliczonego na poczet orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 29 stycznia 2008 roku wobec oskarżonego A. W. kary 15 lat pozbawienia wolności jednego z okresów rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie to jest od dnia od dnia 10 lipca 2007 roku do dnia 29 stycznia 2008 roku - zaliczyć prawidłowo: od dnia 28 czerwca 2007 do dnia 29 stycznia 2008 roku. W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 1 lutego 2008 roku wpłynęło pismo informujące, że Sąd Okręgowy w Białymstoku Wydział Penitencjarny zmienił postanowienie i nie odwołał skazanemu A. W. warunkowego zwolnienia w sprawie o sygn. III K 237/02, wobec czego został on zwolniony z tamtej sprawy w dniu 28 czerwca 2007 roku. Należało zatem zaliczyć oskarżonemu A. W. na poczet orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności zamiast okresu od dnia 10 lipca 2007 roku do dnia 29 stycznia 2008 roku okres od dnia 28 czerwca 2007 roku do dnia 29 stycznia 2008 roku.

Od rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Białymstoku II Wydziału Karnego z 29 stycznia 2008 r., sygn. akt III K 107/07 została wniesiona apelacja, w wyniku której wyrokiem z dnia 13 maja 2008 r. Sąd Apelacyjny w Białymstoku II Wydział Karny, sygn. akt II AKa 53/08 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego. Postanowieniem z 21 stycznia 2009 roku, sygn. akt III KK 313/08 Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy skazanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 13 maja 2008 r., sygn. akt II AKa 53/08. Wyrokiem łącznym z 3 lipca 2012 roku, sygn. akt III K 61/12 Sąd Okręgowy w Białymstoku III Wydział Karny na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył skazanemu A. W. kary pozbawienia wolności wymierzone wyrokami Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim w sprawie VI K 319/05 i Sądu Okręgowego w Białymstoku w sprawie III K 107/07 i orzekł karę łączną 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności; na mocy art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach w dniach od 7 czerwca 2005 roku do 10 sierpnia 2005 roku, od 10 sierpnia 2005 roku do 10 października 2005 roku oraz od 10 października 2005 roku do dnia 3 lipca 2012 r.; w pozostałej części wyroki podlegające łączeniu pozostawił do odrębnego wykonania.

Postanowieniem z 8 lipca 2014 roku, sygn. akt III KO 30/14 Sąd Najwyższy w sprawie A. W. skazanego z art. 148 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i in. w przedmiocie rozważenia podstaw do wznowienia z urzędu postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w Białymstoku, zakończonej wyrokiem z dnia 29 stycznia 2008 r. sygn. akt III K 107/07, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 13 maja 2008 r. sygn. akt II AKa 53/08 - stwierdził brak

podstawy wskazanej przez A. W. do wznowienia z urzędu postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w Białymstoku zakończonej wyrokiem z dnia 29 stycznia 2008 r. sygn. akt III K 107/07. W uzasadnieniu orzeczenia wskazano, że przyczyną podjęcia działania z urzędu w tej sprawie miałyby być, zdaniem autora wystąpienia - wydanie orzeczenia sądu I instancji z udziałem osoby nieuprawnionej do orzekania. Podnoszone uchybienie miało wynikać z wadliwego - w przekonaniu autora wystąpienia - delegowania sędziego Sądu Rejonowego w Białymstoku M. R. do orzekania w składzie Sądu Okręgowego, rozpoznającego ponownie przedmiotową sprawę w I instancji. W dalszej części swego wystąpienia skazany A. W. po raz kolejny podniósł kwestię wadliwego - jego zdaniem - przypisania mu popełnienia przestępstwa w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. Sąd Najwyższy zważył, że inicjatywa podjęta przez skazanego A. W. w trybie art. 9 § 2 k.p.k. o wznowienie z urzędu postępowania w przedmiotowej sprawie - okazała się całkowicie chybiona. Analiza okoliczności wskazanych we wniosku prowadzi do przekonania, że nie mogą one stanowić podstawy do wzruszenia z urzędu przez Sąd Najwyższy wyroków: Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 29 stycznia 2008 r. sygn. akt III K 107/07 i Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 13 maja 2008 r. sygn. akt II AKa 53/08, jakie zapadły w toku merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy.

Pismem z 26 czerwca 2009 roku, nr (...) 608/09 Prokurator Generalny odmówił wniesienia na korzyść powoda kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 13 maja 2007 r. sygn. akt II AKa 53/08, utrzymującego w mocy - po uznaniu za oczywiście bezzasadną apelacji obrońcy - wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 29 stycznia 2008 r. sygn. akt III K 107/07, skazujący powoda za popełnienie przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 15 lat pozbawienia wolności. W uzasadnieniu wskazano między innymi, że chybiony jest zarzut naruszenia art. 64 § 3 k.k. przez powołanie art. 64 § 1 k.k. jako przepisu, który został naruszony z związku z art. 148 § 1 k.k. przypisanym powodowi czynem. Nie może bowiem być mowy o podwyższeniu górnej granicy ustawowego zagrożenia karą w odniesieniu do zbrodni z art. 148 § 1 k.k. w sytuacji, gdy kara za nią orzeczona ma wymiar 15 lat pozbawienia wolności. Ponowną odmowę zawierały pisma Prokuratora Generalnego z 30 maja 2012 roku, nr (...) 608/09 i z 26 lipca 2012 roku, nr (...) 608/09.

Powód został przyjęty do Aresztu Śledczego w H. w dniu 07.06.2005r., karę pozbawienia wolności odbywał do 25.04.2013 r., gdy przebywał w Areszcie Śledczym w B. i zakończył pobyt w wyniku udzielenia przerwy w wykonaniu kary. Po przerwie w karze przyjęty został w dniu 10.01.2014 r. do Aresztu Śledczego H., a karę pozbawienia wolności odbywał do 20 maja 2015 r. w Areszcie Śledczym w B., kiedy to zakończył pobyt w wyniku udzielenia przerwy w wykonaniu kary. Po tej przerwie w karze ponownie został przyjęty w dniu 21.11.2015 r. do Aresztu Śledczego w H.. Koniec orzeczonej wobec powoda kary pozbawienia wolności przypada na 2021 rok.

Postanowieniem z 25 kwietnia 2013 roku, sygn. akt IV Kow 87/13/pr Sąd Okręgowy w Białymstoku w Wydziale IV Penitencjarnym i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych udzielił skazanemu A. W. przerwy w odbywaniu kary 15 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku z 3 lipca 2012 r., sygn. akt III K 61/12. W uzasadnieniu sąd wskazał, że z wywiadu środowiskowego przeprowadzonego przez kuratora oraz zdjęć załączonych do akt sprawy wynika, że sytuacja mieszkaniowa rodziców skazanego jest faktycznie trudna. Dom, w którym mieszkają wymaga pilnego remontu. W złym stanie są, wymiany wymaga również dach budynku. Ponadto ze względu na bezpieczeństwo mieszkańców odłączono od prądu część domu. Gruntownych porządków wymaga też posesja wokół domu. Z dokumentów załączonych do akt sprawy wynika, że matka skazanego dysponuje odpowiednią kwotą na zakup materiałów budowlanych potrzebnych do przeprowadzania prac remontowych. Natomiast skazany zna się na pracach remontowych i jest w stanie przy pomocy bratanków w okresie udzielonej przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności wszystkie wyżej wymienione prace przeprowadzić. Wobec powyższego, uznając, że przemawiają za tym ważne względy rodzinne, udzielono skazanemu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności na okres 3 miesięcy. W ocenie Sądu, czas ten jest niezbędny i wystarczający do udzielenia przez skazanego rodzicom oczekiwanej przez nich pomocy przed ponownym osadzeniem. W związku z koniecznością dalszych prac remontowych i uprzątnięcia posesji rodziców postanowieniami z 23 lipca 2013 roku, sygn. akt IV Kow 1140/13/pr i z 8 października 2013 roku, sygn. akt IV Kow 2175/13/pr udzielono powodowi dalszych przerw w odbywaniu kary 15 lat pozbawienia wolności. W uzasadnieniu postanowienia z 8 października 2013 roku Sąd Penitencjarny dodatkowo wskazał, że co istotne A. W. w trakcie koszenia trawy uszkodził nogę i powyższe nie pozwoliło mu na zakończenie planowanych

wcześniej prac remontowych. Na dzień 14 października 2013 r. skazany ma umówioną, wizytę u lekarza ortopedy w związku z przebyтым urazem. Ponadto, w związku z problemami urologicznymi na dzień 29 października 2013 roku ma wyznaczoną kolejną wizytę kontrolną w Poradni Urologicznej (...) Szpitala (...) w B.. Dalsza przerwa w karze do 10 stycznia 2014 roku została też udzielona powodowi A. W. postanowieniem Sądu Penitencjarnego z 3 grudnia 2013 roku, sygn. akt IV Kow 2630/13/pr, a podstawą udzielenia przerwy również była konieczność dokończenia remontu domu rodziców powoda. Łącznie powód korzystał wówczas z przerwy w karze od 25 kwietnia 2013 r. do 13 stycznia 2014 r.

Postanowieniem z 16 kwietnia 2015 roku, sygn. akt IV Kow 480/15/pr Sąd Okręgowy w Białymstoku IV Wydział Penitencjarny i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych udzielił skazanemu A. W. przerwy w odbywaniu kary 15 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 03.07.2012 r., sygn. akt III K 61/12 na okres 3(trzech) miesięcy od daty zwolnienia z zakładu karnego. Podstawą przerwy w karze była konieczność remontu domu matki, ponieważ jak wynika z wywiadu kuratora, dom ten jest systematycznie niszczone przez wody gruntowe i istnieje konieczność wykonania prac odwadniających i prac remontowych wewnątrz budynku. Postanowieniem z 18 sierpnia 2015 roku udzielono powodowi dalszej przerwy w karze na okres 3 miesięcy, tj. do dnia 20 listopada 2015 r. w związku z koniecznością kontynuacji remontu. Dodatkowo wskazano, że skazany podjął dorywcze zatrudnienie celem zdobycia środków na trwające prace i zadbał o swoje zdrowie - wykazał inicjatywę w kierunku wizyt lekarskich.

Powód w okresie kiedy był osadzony korzystał również z przepustek. Podczas

odbywania kary pozbawienia wolności był zatrudniony w okresach 11 stycznia 2010-8 marca 2010 odpłatnie, 1 kwietnia 2016-13 czerwca 2016 odpłatnie oraz od 3 sierpnia 2016 r. do chwili obecnej nieodpłatnie.

W 1995 r. powód był hospitalizowany z powodu rany klutej jamy brzusznej. Był leczony operacyjnie - zszyto kreskę poprzecznicę. W 2004 r. opiniowany doznał rany tłuczonej głowy w okolicy czołowej - zszyto ranę.

W 2006 r. powód uskarżał się na bóle kręgosłupa szyjnego. W badaniu rtg stwierdzono niewielkie zmiany zwyrodnieniowe na poziomie C5-C6. W 2007 r. pojawiły się bóle odcinka L-S kręgosłupa. Leczony w Poradni Chirurgicznej i zalecono przyjmowanie leków przeciwbólowych i przeciwzapalnych. W tym czasie dołączyły się również bóle stawów barkowych. W 2007 r. pojawiły się objawy rwy ramiennej. W badaniu rtg uwidoczniło wyprostowanie lordozy szyjnej, zwężenie szpar między trzonami kręgów C5-C6-C7, dziobiaste zaostrenie tylnych krawędzi trzonów tych kręgów.

Od 2007 r. badany choruje na żylaki powrózka nasiennego po stronie lewej potwierdzone w badaniu usg w 2012 r., wówczas stwierdzono również torbiel najądrza lewego. Choruje na nadciśnienie tętnicze, skrzywienie przegrody nosa, zaburzenia osobowości.

Od 2008 r. powód choruje na żylaki kończyn dolnych (w badaniu usg z 2011 r. stwierdzono niewielkiego stopnia żylaki i obrzęki chłonne obu podudzi), pojawiła się torbiel pod kolanem prawym. Z tego powodu odczuwa okresowe bóle i obrzęki kończyn dolnych. Został zakwalifikowany do leczenia operacyjnego - termin zabiegu określono na kwiecień 2016 r.

W 2008 r. powód leczony był z powodu boreliozy, którą wykryto w Zakładzie Opieki Zdrowotnej na ul. (...) w B. podczas badań w związku z protestem głodowym podjętym przez powoda w zakładzie karnym.

W 2009 r. u powoda pojawiły się trzeszczenia kolana lewego i bóle biodra prawego. Podczas badania stwierdzono przesłuchanie w obrębie rzepki, niestabilność kolana, ból biodra. Rozpoznano przewlekłą niestabilność kolana lewego. W badaniu rtg nie stwierdzono zmian patologicznych bioder.

W 2011 r. ponownie występowały bóle bioder, na zdjęciu rtg nie wykazano zmian patologicznych. Od 2011 r. powód choruje też na przepuklinę pachwinową prawostronną.

W 2012 r. dodatkowo rozpoznano chondromalację rzepki lewej. W leczeniu stosowano A., leki przeciwbólowe, maści. W badaniu rtg kręgosłupa szyjnego (2012 r.) uwidoczono zniesienie lordozy szyjnej, zwężenie szpar między trzonami kręgów C5-C6-C7, zmiany zwyrodnieniowe krawędzi tych kręgów. W 2012 r. pacjent nadal odczuwał ból i przeskakowanie w okolicy biodra prawego. W badaniu rtg ponownie nie uwidoczono zmian patologicznych w obrębie stawów biodrowych.

W 2013 r. opiniowany został hospitalizowany w Oddziale Ortopedycznym z powodu rany tłuczonej goleni prawej ze złamaniem warstwy korowej kości piszczelowej i uszkodzeniem mięśni. Wykonano chirurgiczne opracowanie rany, usunięcie wolnych fragmentów kostnych.

Sąd Rejonowy w Białymstoku Wydział VI Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 18 kwietnia 2013 roku, sygn. akt VI U 461/12 na skutek odwołania A. W. od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. z dnia 20 sierpnia 2012 r., sygn. 1069.2012 zmienił zaskarżone orzeczenie oraz poprzedzające je orzeczenie Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. z dnia 28 czerwca 2012 r., nr (...).2012 w ten sposób, że zaliczył A. W. do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności na okres od dnia 26 października 2012 r. do dnia 25 października 2014 r., o symbolu niepełnosprawności 05-R, mogących podjąć pracę na otwartym rynku pracy z przeciwwskazaniem do ciężkiej pracy fizycznej wymagającej dłuższego stania, chodzenia, pracy w pozycji wymuszonej, wymagających zaopatrzenia w środki ortopedyczne. Ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 26 października 2012 r. Z przedstawionych w sprawie opinii biegłych specjalistów z zakresu ortopedii i chirurgii wynika, że u powoda rozpoznano przewlekłą niestabilność kolana lewego, chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa szyjnego i L-S bez objawów podrażnienia korzeni nerwowych oraz przebytą postać stawową boeriozy, żylaki kończyn dolnych, biodro prawe przeskakujące, przebytą laparotomię i pourazowe upośledzenie ruchomości palca V ręki prawej. W ocenie tych biegłych naruszenie sprawności organizmu powoda kwalifikuje powoda do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim od 26 października 2012r. do 30 listopada 2017r. Z kolei biegli z zakresu chorób wewnętrznych i zakaźnych stwierdzili, iż względem przebytej boeriozy nie uznaje się powoda za osobę niepełnosprawną, z uwagi na skuteczne leczenie i brak następstw tej choroby. Natomiast biegli z zakresu neurologii i kardiologii stwierdzili, iż schorzenia neurologiczne i kardiologiczne nie powodują niepełnosprawności u powoda. W ocenie biegłego neurologa zaawansowanie choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa bez cech podrażnienia korzeni nerwowych i braku objawów ubytkowych nie upośledza obecnie sprawności organizmu w stopniu kwalifikującym orzeczenie o niepełnosprawności. Biegły kardiolog podał, że schorzenia kardiologiczne nie powodują niepełnosprawności, powód wymaga jedynie okresowej kontroli i ewentualnej terapii. Wyrokiem z 20 czerwca 2016 roku, sygn. akt VI U 149/15 Sąd Rejonowy w Białymstoku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie powoda od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. z 14 stycznia 2015 r., numer (...).2014.

W listopadzie 2014 r. powód ponownie był konsultowany ortopedycznie z powodu bólów bioder, kolan i łokci - rozpoznano bóle wielostawowe i pacjent został skierowany na konsultację reumatologiczną.

W styczniu 2015 r. konsultowany był przez neurologa z powodu zespołu bólowego kręgosłupa L-S. W badaniu rtg uwidoczono niewielką prawoboczną skoliozę kręgosłupa lędźwiowego, poziome ustawienie kości krzyżowej, zwężenie szpar L4-L5-S1. Zalecono leczenie zachowawcze. Po ponownej konsultacji ortopedycznej w styczniu 2015 r. z powodu bólów wielostawowych podano 1 amp. D. domięśniowo.

Powód zgłaszał bóle i niestabilność kolana lewego, bóle i przeskakowanie biodra prawego, bóle kręgosłupa L-S z okresowym promieniowaniem do kończyn dolnych. Ponadto odczuwał bóle stopy i stawu skokowego prawego.

Orzeczeniem Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności o stopniu niepełnosprawności z 26 listopada 2014 roku zaliczono powoda do lekkiego stopnia niepełnosprawności do 30 listopada 2017 roku ze wskazaniem konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie. Za podstawę ustalenia lekkiego stopnia niepełnosprawności przyjęto: boeriozę, artralgię kolana lewego i biodro prawe trzaskające.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności z 14 stycznia 2015 r. utrzymał w mocy orzeczenie Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z 26 listopada 2014 roku.

Postanowieniem z 28 stycznia 2016 roku, sygn. akt IV Kow 151/16/s Sąd Okręgowy w Białymstoku IV Wydział Penitencjarny i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych po rozpoznaniu skargi skazanego A. W. na decyzję zastępcy dyrektora Zakładu Karnego w B. z dnia 26 stycznia 2016 roku w przedmiocie odmowy udzielenia zezwolenia na czasowe opuszczenie jednostki penitencjarnej w trybie art. 141 a § 1 k.k.w. na podstawie art. 7 § 2 i 5 k.k.w. postanowił utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję. Zaskarżoną decyzją z dnia 26 stycznia 2016 roku zastępca dyrektora Zakładu Karnego w B. powołując się na przepis art. 141 a § 1 k.k.w. odmówił skazanemu A. W. udzielenia zezwolenia na czasowe opuszczenie jednostki penitencjarnej celem poddania się zabiegowi chirurgicznemu usunięcia żyłaków kończyny dolnej. W uzasadnieniu Sąd Penitencjarny wskazał, że przy ocenie zasadności wniosku A. W. na względzie mieć bowiem należało treść art. 115 § 4 k.k.w. zgodnie z którym świadczenia zdrowotne udzielane są skazanemu przede wszystkim przez podmioty lecznicze dla osób pozbawionych wolności. Informacje zawarte w przedmiotowej decyzji wskazują natomiast, iż w sytuacji A. W. brak jest przesłanek do odstąpienia od wskazanej w treści tego przepisu zasady. Nie ulega wątpliwości, iż w ramach izolacji więziennej skazanemu zostanie zapewnione stosowne do jego stanu zdrowia leczenie. Aktualnie oczekuje on na konsultację z lekarzem specjalistą z zakresu chirurgii, a w przypadku stwierdzenia konieczności poddania się zabiegowi operacyjnemu usunięcia żyłaków kończyny dolnej zabiegowi temu może zostać poddany na oddziale szpitalnym Zakładu Karnego w B.. A. W. nie wskazuje w swojej skardze powodów dla których nie wyraża zgody na wykonanie takiego zabiegu w wyżej wymienionym szpitalu. Jednocześnie brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania przez skazanego wiedzy medycznej lekarza więziennego, tylko dlatego, iż zaopiniował on, iż taki zabieg jest zabiegiem planowym i może on zostać wykonany w ramach więziennej służby zdrowia. Skazany zresztą w swojej skardze nie kwestionuje, iż zabieg któremu miał się poddać w (...) ZOZ w B. w dniu 28.01.2016 r. był zabiegiem planowym skoro skierowanie na ten zabieg zostało wystawione w dniu 30.09.2015 r., a zatem nie można tutaj mówić o zagrożeniu jego życia lub zdrowia. Jednocześnie jeszcze należy wskazać, że do obowiązków administracji zakładu karnego należy zapewnienie specjalisty poza zakładem karnym, jeżeli zakład takim nie dysponuje. Przede wszystkim, dotyczy to sytuacji natychmiastowego udzielenia świadczeń zdrowotnych ze względu na zagrożenie życia lub zdrowia skazanego. W takiej sytuacji, decyzję dyrektora Zakładu Karnego w B. należało uznać za zgodną z prawem i prawidłową, nie naruszającą zasady humanitaryzmu wskazaną w art. 4 § 1 i 2 kkw.

Również postanowieniem z 17 lutego 2016 roku, sygn. akt IV Kow 268/16/s Sąd Okręgowy w Białymstoku IV Wydział Penitencjarny i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych po rozpoznaniu skargi skazanego A. W. na decyzję dyrektora Zakładu Karnego w B. z dnia 5 lutego 2016 roku w przedmiocie odmowy udzielenia zezwolenia na czasowe opuszczenie jednostki penitencjarnej w trybie art. 141 a § 1 k.k.w. na podstawie art. 7 § 2 i 5 k.k.w. postanowił utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję. W uzasadnieniu wskazano, że zaskarżoną decyzją z dnia 5 lutego 2016 roku dyrektor Zakładu Karnego w B., powołując się na przepis art. 141 a § 1 k.k.w., odmówił skazanemu A. W. udzielenia zezwolenia na czasowe opuszczenie jednostki penitencjarnej w dniu 20 lutego 2016 r. celem udania się konsultację medyczną oraz wykonania rezonansu magnetycznego w Centrum Medycznym (...) w B.. Powyższą decyzję jako niezasadną i niehumanitarną zaskarżył A. W.. Uzasadniając swoje stanowisko podał, iż w dniu 24 sierpnia 2015 roku otrzymał skierowanie od lekarza specjalisty (...) w B. na wykonanie specjalistycznego badania rezonansem magnetycznym, a termin tego badania został mu wyznaczony na dzień 24 lutego 2016 roku, a następnie zmieniony na dzień 20 lutego 2016 roku. Nadmienił ponadto, iż otrzymał również skierowanie na rehabilitację w trybie pilnym, z uwagi na rozpoznaną u niego chorobę kręgosłupa oraz kontuzję doznaną w 2015 roku. Argumentując celowość udzielenia mu zezwolenia na czasowe opuszczenie jednostki penitencjarnej celem poddania się wskazanemu badaniu podkreślił, iż „obawia się utraty możliwości poruszania się o własnych siłach” bowiem „powyższa choroba zagraża jego życiu i zdrowiu i może skutkować trwałym inwalidztwem”. Uznał przy tym, iż odmawianie mu możliwości dalszej diagnostyki rozpoznanego u niego schorzenia jest ze strony lekarzy zakładu karnego „świadomym działaniem w celu wyrządzenia mu szkody zdrowotnej zepchnięcia poza margines człowieczeństwa, gdyż jako osoba osadzona nie ma on prawa do kontynuacji leczenia i ubezpieczenia”. Sąd Penitencjarny stwierdził jednak, że w przedmiotowej sprawie dyrektor Zakładu Karnego w B. słusznie uznał, iż okoliczności podniesione przez A. W. w treści wniosku o udzielenie zezwolenia

na czasowe opuszczenie jednostki penitencjarnej nie wyczerpują znamion cytowanego przepisu art. 141 a § 1 k.k.w. Przy ocenie zasadności wniosku A. W. na względzie mieć bowiem należało treść art. 115 § 4 k.k.w. zgodnie z którym świadczenia zdrowotne udzielane są skazanemu przede wszystkim przez podmioty lecznicze dla osób pozbawionych wolności. Informacje zawarte w przedmiotowej decyzji wskazują natomiast, iż w sytuacji A. W. brak jest przesłanek do odstąpienia od wskazanej w treści tego przepisu zasady. Stwierdzić należało, iż skazany w ramach izolacji więziennej ma zapewnione stosowne do jego stanu zdrowia leczenie. W związku z przedłożonym przez niego skierowaniem na badanie rezonans magnetyczny kręgosłupa, uzyskanym przez niego w okresie przebywania na przerwie w karze, był on konsultowany w trakcie pobytu w jednostce penitencjarnej przez lekarza specjalistę neurologa i ortopedę. Badania specjalistyczne, którym skazany został wówczas poddany nie potwierdziły konieczności wykonania badania rezonansu magnetycznego, jako że badanie to nie ma charakteru leczniczego, a jedynie poszerza diagnostykę przedoperacyjną, do której obecnie w jego przypadku nie ma wskazań. W tej sytuacji trudno mówić o naruszeniu przez dyrektora Zakładu Karnego w B. przy wydaniu skarżonej decyzji zasady humanitaryzmu. Sąd Okręgowy, w zakresie leczenia poza jednostką penitencjarną, podtrzymał przy tym argumentację zawartą w uzasadnieniu postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 28 stycznia 2016 roku, IV K. 151/16/ s.

Aktualny stan zdrowia somatycznego powoda jest dobry i nie stoi na przeszkodzie w odbywaniu kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym. U powoda rozpoznano żylaki powrózka nasiennego lewego średniego stopnia, torbiel najądrza prawego, śladowy niedosłuch ucha lewego (w wywiadzie stan po operacji ucha lewego z powodu przewlekłego procesu zapalnego w dzieciństwie), skrzywienie grzbietu i przegrody nosa z utrudnieniem oddychania przez nos, stan po wielokrotnych urazach nosa w wywiadzie bez leczenia zabiegowego, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego w odcinku C5-7, żylaki goleni. Dalszy pobyt skazanego w warunkach Zakładu Karnego nie stwarza zagrożenia dla jego stanu zdrowia ani nie spowoduje poważnego niebezpieczeństwa w postaci ciężkiej choroby. W trakcie odbywania kary pozbawienia wolności osadzony jest pod opieką medyczną Ambulatorium z Izba (...) Zakładu Karnego w B. w którym zatrudniony jest personel medyczny lekarski i pielęgniarski. Aktualnie stwierdzone schorzenia mają charakter stabilny, przewlekły i nie stanowią obecnie bezwzględnie zagrożenia życia skazanego. Aktualny stan zdrowia skazanego wymaga przeprowadzenia w trybie planowym zabiegów operacyjnych korekcji skrzywienia przegrody nosowej oraz żylaków powrózka nasiennego lewego. Termin operacji plastyki przegrody nosa został wyznaczony na dzień 14.03.2017 r. w (...) w B.. Czas rekonwalescencji po zabiegu plastyki przegrody nosa o ile nie występują jakieś poważne powikłania przewidywany jest na okres 7-10 dni. Powód powinien również przebyć planowe leczenie operacyjne żylaków powrózka nasiennego również w trybie planowym. Powrót do pełnej sprawności po operacyjnym leczeniu żylaków powrózka nasiennego jest różny w zależności od wybranej metody leczenia. W przypadku operacji przeprowadzonej metodą klasyczną okres rekonwalescencji może trwać około 1 miesiąca, po zabiegach metodami mniej inwazyjnymi (laparoskopowymi i wewnątrznaczyniowymi) okres ten jest krótszy i może wynosić około 2 tygodnie lub 2 dni (w przypadku metod wewnątrznaczyniowych). Zabiegi operacyjne plastyki skrzywionej przegrody nosa jak również żylaków powrózka nasiennego lewego mogą zostać przeprowadzone w placówkach powszechnej służby zdrowia pod konwojem funkcjonariuszy Służby Więziennej jak również w placówkach szpitalnych Zakładów Karnych w Polsce, które dysponują oddziałem laryngologicznym i oddziałem urologicznym.

(Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie k. 16, k. 73-76, k. 147-204, k. 267, k. 272-275, k. 338-397, k. 409, k. 412-432, k. 441-454, płyty CD k. 313, wyjaśnień powoda k. 312-312v, k. 322-328, opinii biegłych k. 22-24, 72 -74 akt Sądu Rejonowego w Białymstoku VI U 461/12 oraz z kart 66-67, 92-95 138-139 opinii biegłych z akta VI U 149/15 oraz dokumentów znajdujących się w aktach akt IV Kow 151/16, 268/16, 87/13 Sądu Okręgowego w Białymstoku Wydział Penitencjarny oraz dokumentów zgromadzonych w aktach III K 107/07 Sądu Okręgowego w Białymstoku, a w szczególności wyroku z 29 stycznia 2008 r., postanowienia tego Sądu z 5 lutego 2008 r., wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 13 maja 2008 r., postanowienia Sądu Najwyższego z 21 stycznia 2009 r. i 8 lipca 2014 r. oraz wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku III K 61/12).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jako podstawę prawną dochodzonego przez powoda roszczenia o zadośćuczynienie wskazać należy art. 23 k.c. w zw. z art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. oraz art. 417 § 1 k.c., art. 417¹ § 2 k.c. oraz art. 417² k.c.

Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska pozostają pod ochroną prawa cywilnego; ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone lub naruszone cudzym działaniem, na zasadach przewidzianych w kodeksie cywilnym może żądać zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub zapłaty odpowiedniej sumy na wskazany cel społeczny (art. 24 § 1 k.c. i art. 448 k.c.).

Zgodnie natomiast z treścią art. 417 § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym w dacie zdarzeń, na które powoduje się powód, za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Wedle wykładni zaprezentowanej w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 2001 r., sygn. SK 18/00 (publ. (...)) przewidziana w art. 417 § 1 k.c. odpowiedzialność dotyczy szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem zachowanie funkcjonariusza przy wykonywaniu powierzonej mu czynności, nie zaś przez zachowanie zawinione (tak też Sąd Apelacyjny w Białymstoku w uzasadnieniu wyroku z 20 października 2011 roku, sygn. akt I ACa 446/11, niepubl.). Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa w oparciu o art. 417 § 1 k.c. jest wystąpienie łącznie następujących przesłanek: bezprawności rozumianej jako niezgodne z prawem działanie funkcjonariusza państwowego, zaistnienie szkody wyrządzonej przez funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu powierzonej mu czynności i normalny związek przyczynowy istniejącej pomiędzy szkodą a zachowaniem funkcjonariusza.

Stosownie bowiem do art. 417¹ § 2 k.c. jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem. Odnosi się to również do wypadku, gdy prawomocne orzeczenie lub ostateczna decyzja zostały wydane na podstawie aktu normatywnego niezgodnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą. Niezgodność z prawem, o której mowa w art. 417 § 2 k.c. oraz art. 424 k.p.c. musi przybrać postać kwalifikowaną. Oznacza to, że nie każda obiektywna sprzeczność ze wskazanym przepisem lub przepisami uzasadnia uznanie prawomocnego orzeczenia za niezgodne z prawem. Tylko w razie, gdy prawomocne orzeczenie narusza prawo w sposób rażący i jest niewątpliwie sprzeczne przepisami niepodlegającymi różnej wykładni, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, albo wydane zostało przy zastosowaniu szczególnie rażąco błędnej wykładni, czyli wykazuje cechy tzw. bezprawia judykacyjnego można uznać go za sprzeczne z prawem (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 8 kwietnia 2016 r., sygn. akt I CNP 21/15, Legalis nr 1460818).

Zgodnie z kolei, z art. 417² k.c., jeżeli przez zgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej została wyrządzona szkoda na osobie, poszkodowany może żądać całkowitego lub częściowego jej naprawienia oraz zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, gdy okoliczności, a zwłaszcza niezdolność poszkodowanego do pracy lub jego ciężkie położenie materialne, wskazują, że wymagają tego względy słuszności. Przesłankami odpowiedzialności z art. 417² k.c. jest zgodne z prawem działanie funkcjonariusza państwowego, zaistnienie szkody na osobie wyrządzonej przez funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu powierzonej mu czynności, normalny związek przyczynowy istniejącej pomiędzy szkodą a zachowaniem funkcjonariusza oraz zaistnienie okoliczności, które ze względów słuszności przemawiają za uwzględnieniem roszczenia, mimo że szkoda została wyrządzona przez działania funkcjonariusza mieszczące się w granicach prawa.

Ciężar dowodu co do zaistnienia przesłanek przyznania zadośćuczynienia wynikającej z powołanych powyżej przepisów prawa obciążał stosownie do art. 6 k.c. powoda A. W.. Jednakże zdaniem Sądu Okręgowego powód nie sprostał temu zadaniu i nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń przedstawionych w pozwie

i w toku niniejszego postępowania. Materiał dowodowy zebrany w sprawie nie pozwala bowiem na przyjęcie, że na skutek działań podejmowanych przez organy państwa doszło do wyrządzenia powodowi jakiegokolwiek krzywdy.

W pierwszej kolejności powód powoływał się na okoliczność, że został niesłusznie skazany wyrokiem z 5 grudnia 2005 r., sygn. akt III K 160/05 przez Sąd Okręgowy w Białymstoku III Wydział Karny w warunkach recydywy, tj. że w podstawie prawnej wymiaru kary obok art. 148 § 1 k.k., błędnie wskazano również art. 64 § 1 k.k. i na mocy tych przepisów skazano go na karę 15 lat pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny, w związku z wniesieniem środka zaskarżenia, niesłusznie nie wyeliminował z podstawy wymiaru kary art. 64 § 1 k.k., a w okresie późniejszym sądy powielały to uchybienie w kolejnych orzeczeniach. Tymczasem, na podstawie art. 64 § 3 k.k., zdaniem strony powodowej, nie można było skazać powoda za popełnione przestępstwo w warunkach recydywy. Błąd ten pociągnął za sobą skutki, które według powoda zadecydowały o naruszeniu jego dóbr osobistych. Jak wskazał powód, w sytuacji skazania w warunkach recydywy może ubiegać się o warunkowe przedterminowe zwolnienie, zgodnie z art. 78 § 2 k.k., dopiero po odbyciu 2/3 kary, natomiast w sytuacji, gdyby został skazany na karę pozbawienia wolności, jednak bez zastosowania przepisów o recydywie, z przedmiotowej instytucji mógłby skorzystać po odbyciu 1/2 kary. Zadecydowało to o naruszeniu jego godności, zdrowia, prawa do wolności, a przede wszystkim prawa do życia powoda. Powód wskazał, że pogwałcone zostały także gwarancje wynikające z Konstytucji RP, głównie z art. 30 i art. 47, stanowiące o tym, że przyrodzona i niezbywalna godność człowieka stanowi źródło wolności i praw obywatelskich.

W ocenie Sądu Okręgowego zarzut ten nie znalazł jednak potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Istotnie pismo Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych z 3 kwietnia 2014 roku, nr (...) 715-42/14, jak i pismo Prokuratury Generalnej z 23 września 2014 roku, nr (...) 592/14 potwierdzają, że podstawa prawna wymiaru orzeczonej wobec powoda kary, wymieniona w wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z 29 stycznia 2008 roku, sygn. akt III K 107/07 - jest błędna. Zgodnie bowiem z art. 64 § 3 kk, podwyższenie górnego ustawowego zagrożenia, przewidziane w art. 64 § 1 lub 2 k.k., nie dotyczy zbrodni, a taką jest przestępstwo zabójstwa, którego dopuścił się powód. Skoro zatem przypisano powodowi popełnienie przestępstwa określonego w art. 148 § 1 k.k. w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k., podstawę wymiaru kary winien stanowić jedynie art. 148 § 1 k.k., zaś powołanie art. 64 § 1 k.k. nie było w tym miejscu właściwe. Wskazano jednak, że uchybienie to nie może prowadzić do dyskwalifikacji wydanego wobec powoda prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 13 maja 2008 r., sygn. akt II AKA 53/08, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z 29 stycznia 2008 r., sygn. akt III K 107/07 w trybie kasacyjnym, jak ten nie zachodzą przesłanki do pociągnięcia sędziów Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego, którzy wydali te orzeczenia do odpowiedzialności dyscyplinarnej. Uchybienie to nie miało bowiem wpływu na treść wyroku sądu I instancji, albowiem wymierzona powodowi kara 15 lat pozbawienia wolności mieściła się w ustawowych granicach zagrożenia, wynikającego z art. 148 § 1 k.k. i nie została podwyższona w oparciu o przepis art. 64 § 1 k.k. Tym samym, nie doszło do rażącego naruszenia prawa. Równocześnie kwestionowany przez powoda wyrok był przedmiotem kontroli Sądu Najwyższego, który – po rozpoznaniu kasacji wniesionej przez obrońcę powoda, oddalił ją jako oczywiście bezzasadną w drodze postanowienia z 21 stycznia 2009 r., sygn. akt III KK 313/08. Dodać należy, że w kasacji nie podniesiono przedmiotowego uchybienia. Sąd Najwyższy postanowieniem z 8 lipca 2014 roku, sygn. akt III KO 30/14 stwierdził również brak podstaw do wznowienia postępowania.

W ocenie Sądu Okręgowego, omyłkowe wpisanie w postawę prawną wymiaru kary art. 64 § kk, nie miało wpływu na przesłanki warunkowego zwolnienia w odniesieniu do osoby powoda. Podstawa prawna wymiaru kary nie bowiem tożsama z podstawą kwalifikacji prawnej popełnionego czynu zabronionego. Powód w zasadzie nie kwestionuje, że czyn zabroniony wskazany w art. 148 § 1 kk popełnił w warunkach recydywy z art. 64 § 1 kk, a zatem Sąd Okręgowy w Białymstoku z 29 stycznia 2008 r., sygn. akt III K 107/07 prawidłowo w kwalifikacji prawnej czynu wskazuje art. 148 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Kwalifikacja prawna czynu nie była też przedmiotem zarzutów w postępowaniu kasacyjnym. Okoliczność, że powód przed wydaniem wyroku z 29 stycznia 2008 roku był osobą, która wielokrotnie już popełniała czyny zabronione, potwierdza zebrany materiał dowodowy, a zwłaszcza Informacja o pobytach powoda w zakładach karnych sporządzona na podstawie danych zgromadzonych w systemie informatycznym Centralnej Bazy Danych Osób Pozbawionych Wolności N..NET (k. 199-203v). W szczególności powód został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku z 3 grudnia 2002 roku, sygn. akt III K 237/02 za czyn z art. 158 § 1 kk, art. 280 § 2

kk, 280 § 1 kk, art. 13 § 1 kk, na podstawie którego odbył karę pozbawienia wolności od 29 grudnia 2001 do 1 lipca 2004 roku. Czynu zabójstwa dopuścił się natomiast w dniu 7 czerwca 2005 roku, a zatem jako sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany (art. 64 § 1 kk w brzmieniu na dzień 29 stycznia 2008 roku). Wbrew twierdzeniom strony powodowej to nie podstawa wymiaru kary, a podstawa kwalifikacji czynu, prawidłowo określona w wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z 29 stycznia 2008 r., sygn. akt III K 107/07 na art. 148 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk zdecydowała o zmianie przesłanek warunkowanego zwolnienia zgodnie z art. 78 kk. Zgodnie z tym przepisem, według brzmienia obowiązującego na dzień 29 stycznia 2008 roku, skazanego można warunkowo zwolnić po odbyciu przez niego co najmniej połowy kary, jednak nie wcześniej niż po 6 miesiącach (§ 1), ale skazanego określonego w art. 64 § 1 kk można warunkowo zwolnić po odbyciu dwóch trzecich kary; warunkowe zwolnienie nie może nastąpić wcześniej niż po roku (§ 2). Powód jedynie swoim postępowaniem doprowadził do tego, że na mocy prawomocnego wyroku sądowego odbywa karę pozbawienia wolności w warunkach recydywy, a o warunkowe przedterminowe zwolnienie może ubiegać się dopiero po odbyciu dwóch trzecich kary, co jest zgodne z obowiązującym porządkiem prawnym. Nie można zatem mówić o naruszeniu jakichkolwiek dóbr osobistych powoda z tego tytułu, że może on się ubiegać o warunkowe przedterminowe zwolnienie jedynie na podstawie art. 78 § 2 kk.

Powód podnosił ponadto, że krzywda przez niego doznana jest znaczna i obejmuje ona zarówno aspekt psychiczny, jak i fizyczny. Powód ma uczucie, że jest szykanowany w jednostce penitencjarnej i gorzej traktowany, aniżeli inni skazani. Poczucie krzywdy powoda było tym większe, że w czasie, gdy mógłby, zdaniem powoda, próbować ubiegać się o warunkowe przedterminowe zwolnienie, ciężko chorowała jego matka. Wobec pobytu w zakładzie karnym, powód nie mógł się nią zająć, zaopiekować i zapewnić jej oraz pozostałym członkom rodziny zabezpieczenia materialnego. Powód podniósł także, że gdyby nie tak długa izolacja, sam mógłby podjąć leczenie w związku z chorobami, na które zapadł w zakładzie karnym. Według niego, podczas pobytu w zakładzie karnym został zarażony boreliozą i musiał się poddać leczeniu szpitalnemu. Powód cierpi na żylaki powrózka nasiennego, z czym wiąże się niepłodność. Zdaniem powoda, w jednostce penitencjarnej nie ma odpowiednich warunków leczenia, więc jego stan zdrowia stopniowo się pogarsza. W jego odczuciu stan zdrowia powoda był i w dalszym ciągu jest bagatelizowany przez funkcjonariuszy Służby Więziennej.

Sąd Okręgowy w oparciu o całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie podzielił również tego stanowiska powoda. Niewątpliwie materiał dowodowy w sprawie wskazuje, że powód w okresie odbywania kary pozbawienia wolności korzystał z kolejnych przerw w karze, tj. od 25 kwietnia 2013 roku do 10 stycznia 2014 roku łącznie oraz od 20 maja 2015 roku do 21 listopada 2015 roku łącznie, udzielanych mu w związku z koniecznością wykonania remontu w domu jego matki. Powód przerwy te wykorzystywał zgodnie z przeznaczeniem. Powód korzystał też z szeregu przepustek.

Ponadto, zgodnie z art. 115 § 4 k.k.w. świadczenia zdrowotne udzielane są skazanemu przede wszystkim przez podmioty lecznicze dla osób pozbawionych wolności. Materiał dowodowy zebrany w sprawie wskazuje, że powodowi w ramach izolacji więziennej zostało zapewnione stosowne do jego stanu zdrowia leczenie. Objęty jest on opieką lekarzy specjalistów. Zorganizowane zostały m. in. konsultacje powoda z lekarzem specjalistą z zakresu chirurgii, przy czym pozwany w przypadku stwierdzenia konieczności poddania się zabiegowi operacyjnemu usunięcia żylaków kończyny dolnej zabiegowi temu może zostać poddany na oddziale szpitalnym Zakładu Karnego w B.. Brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania faktu, że taki zabieg jest zabiegiem planowym i może zostać wykonany w ramach więziennej służby zdrowia. W związku z przedłożonym przez powoda skierowaniem na badanie - rezonans magnetyczny kręgosłupa, uzyskany przez niego w okresie przebywania na przerwie w karze, był on konsultowany w trakcie pobytu w jednostce penitencjarnej przez lekarza specjalistę neurologa i ortopedę. Badania specjalistyczne, którym skazany został wówczas poddany nie potwierdziły konieczności wykonania badania rezonansu magnetycznego, jako że badanie to nie ma charakteru leczniczego, a jedynie poszerza diagnostykę przedoperacyjną, do której obecnie w jego przypadku nie ma wskazań. Aktualny stan zdrowia somatycznego powoda jest dobry i nie stoi na przeszkodzie w odbywaniu kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym. U powoda rozpoznano żylaki powrózka nasiennego lewego średniego stopnia, torbiel najądrza prawego, śladowy niedosłuch ucha lewego

(w wywiadzie stan po operacji ucha lewego z powodu przewlekłego procesu zapalnego w dzieciństwie), skrzywienie grzbietu i przegrody nosa z utrudnieniem oddychania przez nos, stan po wielokrotnych urazach nosa w wywiadzie bez leczenia zabiegowego, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego w odcinku C5-7, żylaki goleni. Dalszy pobyt skazanego w warunkach Zakładu Karnego nie stwarza zagrożenia dla jego stanu zdrowia ani nie spowoduje poważnego niebezpieczeństwa w postaci ciężkiej choroby. W trakcie odbywania kary pozbawienia wolności osadzony jest pod opieką medyczną Ambulatorium z Izbą (...) Zakładu Karnego w B. w którym zatrudniony jest personel medyczny lekarski i pielęgniarski. Aktualnie stwierdzone schorzenia mają charakter stabilny, przewlekły i nie stanowią obecnie bezwzględnie zagrożenia życia skazanego. Aktualny stan zdrowia skazanego wymaga przeprowadzenia w trybie planowym zabiegów operacyjnych korekcji skrzywienia przegrody nosowej oraz żyłaków powróżka nasiennego lewego. Operacja plastyki przegrody nosa została wyznaczony na dzień 14.03.2017 w (...) w B.. Powód powinien również przebyć planowe leczenie operacyjne żyłaków powróżka nasiennego również w trybie planowym. Zabiegi operacyjne plastyki skrzywionej przegrody nosa jak również żyłaków powróżka nasiennego lewego mogą zostać przeprowadzone w placówkach powszechnej służby zdrowia pod konwojem funkcjonariuszy Służby Więziennej jak również w placówkach szpitalnych Zakładów Karnych w Polsce, które dysponują oddziałem laryngologicznym i oddziałem urologicznym (kopia opinii biegłych k. 441-454). Ewentualny brak zgody powoda na leczenie go w warunkach więziennej służby zdrowia nie może mieć wpływu, ze względu na fakt skazania go prawomocnym wyrokiem sądowym, na ocenę Sądu, że powodowi zapewniona jest podczas wykonywania przez niego kary pozbawienia wolności właściwa opieka medyczna, a jego twierdzenia, że stan jego zdrowia jest bagatelizowany przez Służbę Więzienną nie znajduje uzasadnienia.

W odniesieniu do zarzutu, że powód został w zakładzie karnym zarażony boleriozą to nie został on przez stronę powodową w żadnej mierze wykazany, pomimo że obowiązek taki obciążał ją na podstawie art. 6 k.c. Niewątpliwie natomiast boleriozę u powoda wykryto podczas badań przeprowadzanych w zakładzie karnym, zastosowano wówczas leczenie antybiotykowe i na dzień 26 października 2012 roku powód był już z tej choroby wyleczony (wyjaśnienia powoda i opinia biegłych k. 22-24 akta VI U 461/12 oraz k. 66-67, k. 92-95, k. 138-139 akt VI U 149/15).

Potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym nie znalazły również twierdzenia powoda o tym, że jest szykanowany w jednostce penitencjarnej i gorzej traktowany, aniżeli inni skazani.

Nie dochodzi do naruszenia dóbr osobistych powoda w czasie pobytu w jednostce penitencjarnej, jeżeli miały wobec niego miejsce jedynie uciążliwości dotyczące sposobu wykonywania kary pozbawienia wolności, które dotyczą wszystkich osadzonych, a nie zachowania specjalnie poniżające powoda i wymierzone tylko przeciwko niemu (za: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi - I Wydział Cywilny z dnia 30 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa 19/16, Legalis nr 1501858).

O naruszeniu godności skazanego skutkującej prawem do ochrony prawnej można mówić dopiero wtedy, gdy cierpienie i upokorzenie przekraczają konieczny element cierpienia wpisanego w odbywanie kary pozbawienia wolności, zwłaszcza przy bierności zakładu karnego, który nie dba o poprawę warunków odbywania kary i godzi się na przepelnienie cel, nie dba o zwiększenie ich ilości, o remonty, o polepszenie warunków socjalnych, żywieniowych, czy wreszcie kulturalnych. Dyskomfort spowodowany pobytem w warunkach izolacji nie może stanowić podstawy do sformułowania tezy, że doszło do naruszenia dóbr osobistych. Do naruszenia dóbr osobistych dochodzi jedynie wówczas, gdy cierpienie i upokorzenie, jakiego doznaje pozbawiony wolności przekraczają nieunikniony element cierpienia wpisanego w karę pozbawienia wolności. O naruszeniu dobra osobistego w postaci uchybienia godności osadzonego w zakładzie karnym nie można mówić w przypadku pewnych uciążliwości lub niedogodności związanych z pobytem w takim zakładzie, polegających na niższym od oczekiwanego standardzie celi czy urządzeń sanitarnych, bowiem dla wielu ludzi nie odbywających kary pozbawienia wolności warunki mieszkaniowe bywają często równie trudne. Odbywanie kary pozbawienia wolności wiąże się z naturalnymi dolegliwościami w postaci pogorszenia standardu życia. Powyższe stanowi zwykle następstwo przymusowej izolacji, i nie może przesądzać o potrzebie zasądzenia zadośćuczynienia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi - I Wydział Cywilny z dnia 23 sierpnia 2016 r., sygn. akt I ACa 195/16, Legalis nr 1509079).

Nadmienić należy, że Sąd Okręgowy oddalił wniosek pełnomocnika powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych z uwagi na to, że dowody zebrane w aktach sprawy, z Wydziału Pracy oraz ostatnia opinia załączona do wniosku dowodowego przez pełnomocnika powoda wskazuje na co cierpi powód i jakie powinny być przeprowadzone zabiegi, w związku z tym w tym postępowaniu uznaje ją za zbędną.

Powód w toku niniejszego postępowania nie podważył oceny, działania podejmowanego przez funkcjonariuszy Służby Więziennej wobec jego osoby mieściły się w granicach obowiązującego porządku prawnego i w rezultacie nie mogły być uznane za bezprawne w rozumieniu art. 417 § 1 k.c. Nie wykazał również przesłanek odpowiedzialności pozwanego w oparciu o art. 417¹ k.c. Brak było podstaw do jakiegokolwiek wzruszenia prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku III Wydział Karny z dnia 29 stycznia 2008 r., sygn. akt III K 107/07 w postępowaniu kasacyjnym, czy też w postępowaniu wznowieniowym, albowiem nie zawierał on takich uchybień, które mogłyby mieć wpływ na treść orzeczenia, a tym samym na sytuację osobistą powoda związaną z jego pobytem w zakładzie karnym, w szczególności w zakresie terminu ubiegania się przez niego o warunkowe przedterminowe zwolnienie. Nadto, powód nie wykazał również przesłanek zastosowania art. 417² k.c., tj. zaistnienia szkody na jego osobie wyrządzonej przez funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu powierzonej mu czynności, normalny związek przyczynowy istniejący pomiędzy szkodą a zachowaniem funkcjonariusza oraz zaistnienie okoliczności, które ze względów słuszności przemawiałyby za uwzględnieniem roszczenia, mimo że szkoda została wyrządzona przez działania funkcjonariusza mieszczące się w granicach prawa.

Sąd Okręgowy nie podzielił natomiast zarzutu przedawnienia podniesionego przez stronę pozwaną. Powód w niniejszej sprawie domagał się zadośćuczynienia za krzywdę, którą wiąże z faktem wydania wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z 29 stycznia 2008 roku, który zawierał błędną podstawę prawną wymiaru kary. W ocenie Sądu Okręgowego najwcześniejszą możliwą datą, od której należy liczyć początek biegu przedawnienia, był dzień wydania przez Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych pisma z 3 kwietnia 2014 roku (k. 73-73v), z którego treści wynika, że powód już wówczas wiedział o wadliwym powołaniu przy wymiarze kary art. 64 § 1 kk w wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z 29 stycznia 2008 roku. Nadto, Sąd Najwyższy postanowieniem z 8 lipca 2014 roku, sygn. akt III KO 30/14 orzekł o stwierdzeniu braku podstawy wskazanej przez A. W. do wznowienia z urzędu postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w Białymstoku zakończonej wyrokiem z 29 stycznia 2008 r., sygn. akt III K 107/07. Z uzasadnienia tego postanowienia wynika, że powód po raz kolejny podniósł kwestię wadliwego, jego zdaniem, przypisania mu popełnienia przestępstwa w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk. W ocenie Sądu Okręgowego, na dzień 3 kwietnia 2014 roku powód jako strona postępowania miał zatem pełną wiedzę o ewentualnej szkodzie (jej postaci i rozmiarze) oraz osobie odpowiedzialnej za jej wyrządzenie. Jako że istniały podstawy do zastosowania ogólnego, trzyletniego terminu przedawnienia roszczeń z czynów niedozwolonych, przewidzianego w art. 442¹ § 1 k.c., data 3 kwietnia 2014 roku jest to dzień, od którego należy liczyć trzyletni termin przedawnienia. W niniejszej sprawie powództwo zostało wniesione do Sądu w dniu 3.12.2015 r (k. 6), a zatem jeszcze przed upływem terminu przedawnienia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w oparciu o art. 23 k.c. w zw. z art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. oraz w oparciu o art. 417 § 1 k.c., art. 417¹ § 2 k.c. oraz art. 417² k.c. oddalił powództwo, jak w pkt I sentencji.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd Okręgowy odstąpił od obciążania powoda A. W. kosztami postępowania w sprawie, jak w pkt II sentencji, albowiem przebywa on w zakładzie karnym i aktualnie wykonuje pracę nieodpłatną.